

Viatge apostòlic a Catalunya

Papa Lleó XIV

9-10 de juny de 2026

Oficina de comunicació de l'Opus Dei a Catalunya i Andorra

VIATGE PASTORAL DEL PAPA LLEÓ XIV A CATALUNYA

9 AL 10 DE JUNY DE 2026

www.opusdei.org

Homilia del papa Lleó XIV a la catedral de Barcelona

Vigília de pregària a l'Estadi Olímpic Lluís Companys

Visita al Centre Penitenciari Brians 1

Pregària del Rosari a Montserrat

Trobada amb les realitats de caritat i assistència diocesanes

Homilia a la basílica de la Sagrada Família

PREGÀRIA DE L'HORA SEXTA

HOMILIA DEL SANT PARE

Catedral de la Santa Creu i Santa Eulàlia (Barcelona)

Dimarts, 9 de juny de 2026

Estimats germans i germanes,

Amb gran goig començo la meva visita resant l'Hora sexta en aquesta Catedral amb tots vosaltres.

El Concili Vaticà II defineix l'Ofici diví com «la veu de l'Esposa mateixa que parla a l'Espòs» (Sacrosanctum Concilium, 84) i «la pregària de Crist, que en unió amb el seu Cos, eleva al Pare» (ibíd.). També la lectura que hem escoltat subratlla que tots «hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos» (1Co 12, 13). Aleshores podem deixar-nos ajudar, en la nostra reflexió, precisament per aquestes dues imatges: l'Esposa i el Cos.

La primera ens recorda que l'Església, i en particular aquesta assemblea, rica de dons i carismes i de la varietat de les històries de cadascú, és abans que res una Esposa estimada. Déu us ha volgut aquí, perquè estima en vosaltres i en el vostre estar junts una bellesa i una bondat úniques i sagrades. Ell us ha escollit a vosaltres per representar avui la “comunitat dels sants” (cf. 1Co 1,2) que és a Barcelona. I és amb aquesta consciència que us convido a renovar, concordes, el propòsit de caminar junts, tots, fidels i pastors, rere les petjades de Crist, cap a la plenitud de la vida. L'Església és fruit d'un acte d'amor que la precedeix i que ve de Déu i, abans que res, creix deixant-se estimar per Ell, unida, amb un cor humil i agraït, perquè

només qui es deixa estimar per Déu pot construir, amb els altres, les obres de l'amor.

Pel que fa a això, el papa Francesc, no fa gaires anys, recomanava a aquesta comunitat diocesana començar «des de l'encontre amb Crist» per créixer «en fraternitat, en l'anunci de la Bona Nova de l'Evangelí» (Videomissatge amb motiu de la inauguració de la torre de la Mare de Déu de la basílica de la Sagrada Família, 8 de desembre de 2021), i, un any després, repetia als seminaristes d'aquesta mateixa arxidiòcesi, pelegrins a Roma: «No deixeu mai d'assaborir i recordar aquest amor de predilecció que es vessa i es vessarà abundantment en el seu cor [...]. No apagueu mai aquest foc que us farà intrèpids predicadors de l'Evangelí» (Discurs a la comunitat del Seminari de Barcelona, 10 de desembre de 2022).

Les seves paraules indiquen el clima que estem cridats a difondre en els nostres ambients, en les famílies, en les parròquies, en els llocs de treball i de formació, en els ambients de la cúria i en qualsevol altre àmbit de vida: un clima de família, en què es viu junts, conscients de la filiació i de la crida comuna, solidaris, oberts, capaços de misericòrdia, de sacrifici, d'atenció recíproca, de perdó.

Estimats amics, Barcelona, en aquest sentit, té una gran tradició d'Església. Ho recordava sant Joan Pau II quan, en la seva visita aquí, lloava «l'ànim acollidor que al llarg de la història ha dut als barcelonins i catalans, a tots vosaltres, a compartir la ciutadania humana i cristiana amb moltíssima gent» (Àngelus, Barcelona, 7 de novembre de 1982), i us animava a «proclamar davant l'Església que aquesta ciutat i aquesta regió són un lloc ampli i obert a la fraternitat cristiana» (ibíd.).

Amb les seves paraules trobem rostres de tants germans i germanes que entre vosaltres s'han entregat i s'entreguen per construir harmonia i comunió, més enllà de tota polarització. I també avui hi trobem confirmació en la vitalitat de tantes obres d'anunci, de

formació i de caritat de les quals tots vosaltres sou animadors i protagonistes.

Això ens porta a la segona imatge en què volem aturar-nos: la del cos, objecte immediat de la lectura que hem escoltat (cf. 1Co 12, 12-13). Si Crist és l'Espòs que ens va estimar primer, Ell és també el Cap al qual estem units com a membres d'un únic organisme, els uns al servei dels altres, «gent de tota tribu, llengua, poble i nació» (Ap 5, 9), tots animats per l'acció del mateix Esperit, tots cridats a la mateixa santedat. També això és important, perquè ens recorda que per a nosaltres treballar junts no és una elecció d'"estil", sinó una necessitat fisiològica, fundada en la gràcia con-cedida a cadascú «segons la mesura de la generositat del Crist» (Ef 4, 7), i a la qual corresponem posant en joc els carismes rebuts en el respecte dels ministeris confiats. És l'Esperit qui, com a parts d'una única estructura viva, ens impulsa no només a lliurar-nos sense reserves allà on la Providència ens crida, sinó a fer-ho segons els dissenys de Déu, en l'obediència i la confiança.

Com en un cos, també entre nosaltres hi ha membres més forts i altres més febles, alguns visibles, que exerceixen funcions evidents cap a l'exterior, altres amagats, que actuen des de dins, en alguns casos sense aturar-se mai i complint funcions vitals, sense que ningú ni tan sols se n'adoni.

Són moltes les imatges amb què podríem il·lustrar la varietat i la importància dels rols i de les missions que trobem entre nosaltres, però el missatge és sempre el mateix: en la riquesa dels dons rebuts, som forts perquè estem units, i estem units perquè estem animats pel mateix Esperit, l'Esperit de Crist, que és Esperit de comunió per a la salvació de tots (cf. Ef 4, 4). Per tant, és important, per a cadascun de nosaltres, no permetre que res destrueixi la unitat en què Déu ens ha constituït i cap a la plenitud del qual ens condueix dia rere dia.

Barcelona és anomenada “Cap i Casal de Catalunya”. Això dona a aquesta comunitat, i a tots vosaltres, barcelonins i catalans, una vocació i una responsabilitat especial per convertir-vos, amb l’ajuda de Déu, en constructors d’unitat.

Ara venerarem les restes de santa Eulàlia copatrona d’aquesta Catedral, d’aquesta Arxidiòcesi i d’aquesta Ciutat.

Sant Agustí, parlant dels màrtirs, deia: «Que no ens sembli poca cosa ser membres d’aquell de qui ho van ser aquells amb qui no ens podem equiparar [...], obeïm el mateix Senyor [...], persegüim la mateixa caritat i abracem la mateixa unitat» (*Sermó 280, 6*).

Benvolguts germans i germanes: amb aquest esperit és que també nosaltres, en un món esquinçat per guerres i divisions, en una societat cada vegada més fragmentada i individualista, volem ser “màrtirs”, és a dir, testimonis i profetes d’unitat, d’acollida, de concòrdia i de pau, fins i tot a costa de sacrificis i renúncies. Com la verge Eulàlia i tants altres màrtirs, volem respondre el nostre “sí”, disposats, en allò que sigui necessari, a morir a nosaltres mateixos, a perdre’ns per retrobar-nos, a renunciar a allò superflu per construir sobre allò que és essencial i dura per sempre (cf. *Mt 16, 24-26*).

Això ens ensenya el Crucificat, a això ens conviden l’apòstol Pau i els exemples dels sants, això volem fer plegats, segons l’oració de Jesús al Pare, durant l’Últim Sopar: «Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m’has enviat i que els has estimat a ells com m’has estimat a mi» (*Jn 17, 23*).

Que Maria, Mare de l’Església i Mare de la unitat, ens ajudi a ser fidels a aquest compromís i a aquesta missió. «Mare de Déu de la Mercè, pregueu per nosaltres».

VIGÍLIA DE PREGÀRIA

RESPOSTES I HOMILIA DEL SANT PARE

Estadi Olímpic “Lluís Companys” (Barcelona)

Dimarts, 9 de juny de 2026

Respostes del Sant Pare

1. Sant Pare, creixem escoltant que l'únic objectiu a la vida és produir, tenir èxit i cuidar la nostra imatge. Jo mateix ho vaig intentar, però només vaig trobar un buit immens. Buscant respostes, la meva vida va fer un gir i aquesta darrera Pasqua vaig rebre el Baptisme. Ara que aquest camí és nou per a mi, li pregunto: com podem mantenir la mirada alçada cap a allò que importa de veritat, quan la societat ens empeny a mirar constantment cap a terra o només a nosaltres mateixos? Com podem descobrir la nostra veritable vocació enmig d'aquest corrent?

Gràcies per aquest testimoni. Gràcies per permetre'm participar en la teva alegria i en la de tots aquells que en la Pasqua d'aquest any han rebut el sagrament del Baptisme.

Nombrosos joves i adults estan redescobrint la fe cristiana, potser després d'una etapa de la vida en què s'havien apartat una mica de Déu. Es tracta d'un pas realment important. En efecte, tot el que descobrim, acollim i vivim de mica en mica al llarg del camí contribueix certament al nostre creixement, a la nostra maduresa i a eixamplar espais de vida en el nostre interior; però, al mateix temps, enmig de les alegries, els èxits i les derrotes, ens adonem que

necessitem una altra aigua per sa-ciar-nos més profundament. El nostre desig de veritat i de felicitat necessita un horitzó més gran. I aquesta inquietud és un do que Déu mateix ens ha donat: estem fets a mida de l'infinit i per això, tot horitzó finit, tot pas, tota conquesta, mentre ens satisfà al mateix temps ens impulsa cap endavant i ens convida a seguir buscant, a cercar avançant, però, sobretot, a cercar “davallant interiorment”, és a dir, anant al que és profund.

I aquí torno a la pregunta amb dues breus idees. La primera: és necessari cultivar una inquietud sana. En les nostres societats, de fet la idolatria del benefici i del rendiment, l'afany de produir sempre i de ser guanyadors, així com el culte a la pròpia imatge, no són més que anestèsics per endormiscar la nostra consciència i adaptar-la a una certa idea de societat. Quan les persones aprenen a aturar-se, a donar valor a les coses importants, a apreciar el temps de manera nova i a pensar en la pròpia vida deixant-se il·luminar per l'Evangelí, desenvolupen també un pensament crític respecte a un sistema social que no posa la persona en el centre i provoca situacions d'injustícia i de pobresa existencials a diversos nivells. És per això que la inquietud fa por, així com el descobriment de la interioritat, de l'espiritualitat i encara més de l'Evangelí.

Segona idea: és en aquest món on hem de cultivar la inquietud, no pas en un altre. És dins d'aquesta societat que tu i tants altres heu descobert el valor d'una vida més humana, més plena, oberta a l'encontre amb Déu i a l'alegria de la fe. Això significa que, malgrat les dificultats, el lloc on Déu es fa present i on hem de trobar les seves petjades és sempre en la realitat on ens trobem. Creiem que l'Esperit Sant actua i treballa silenciosament en totes les situacions de la vida i de la història, fins i tot en aquelles que semblen més difícils. Però hem de cultivar aquesta inquietud i fer-li espai; com deia, “buscar dins”, intentant no deixar-nos aclaparar pels ritmes i les seduccions externes, cultivant espais de silenci, aturant-nos potser alguns minuts al dia per llegir l'Evangelí i parlar amb Déu, i

també intentant fer aquest camí interior juntament amb altres, deixant-nos acompanyar en els itineraris eclesials i confrontant-los amb els sacerdots, els religiosos, les persones que com nosaltres han emprès aquest camí.

2. Sant Pare, en un món on les coses es criden, hi ha aspectes de la vida que romanen callats, amb vergonya; com la depressió, una malaltia silenciosa que afecta moltes persones, joves i adults, i que comporta una obscuritat, aïllament i un dolor immensurable. A vegades, aquest dolor és tan aclaparador que la idea de desaparèixer sembla l'única sortida. Jo mateixa vaig lluitar per sortir d'aquesta malaltia, en silenci durant anys, i una nit de divendres vaig perdre la batalla i vaig intentar treure'm la vida. Soc aquí perquè Déu em va donar una segona oportunitat, i li estaré agraïda eternament, però n'hi ha molts altres que continuen enfrontant-se a aquesta foscor. Per això, li pregunto de tot cor: on podem veure Déu quan la foscor és absoluta i ja no podem més? Com podem confiar en Déu, quan sembla que res, ni un mateix, val la pena?

Abans de res, gràcies per compartir avui la teva experiència de sofriment. Em commou que en puguis parlar, que estiguis aquí entre nosaltres i que hakis trobat la força d'acollir aquesta segona possibilitat que el Senyor t'ha donat. T'has aixecat i has reprès el camí i aquest és un miracle meravellós que veiem en molts personatges de l'Evangeli: en contacte amb Jesús, fins i tot que se sent perdut recobra confiança en la vida, es guareix de la malaltia i es pot aixecar per tornar a viure.

En la teva pregunta, t'has referit en primer lloc a la "malaltia silenciosa" que és la depressió, i és important prendre consciència de com la salut mental es veu cada vegada més amenaçada en el context de societats que es consideren avançades. És un senyal que hi ha quelcom profundament equivocat en una certa idea de creixement que sotmet les persones a pressions i tensions que comprometen equilibris fonamentals. Per això es necessita un sistema sanitari que

inclogui entre les seves prioritats aquest malestar invisible i generalitzat, que afecta també els joves.

Les teves paraules, tanmateix, ens han mostrat que el dolor posa a prova la fe i el sentit que li donem a la vida. Això és cert per a tothom, no solament per a aquells que en algun moment travessen la prova de la malaltia.

Mentre t'escoltava, he pensat en aquelles hores de foscor, d'angoixa i de dolor que Jesús va viure quan s'apropava l'hora de la seva mort. Els Evangelis, en els moments de l'últim sopar i de la pregària a Getsemaní, subratllen que estava caient la tarda, que vesprejava, així com poc abans de morir a la creu ens diuen que "s'estengué una foscor sobre tota la terra". Però, en realitat, no es tracta només d'un sofriment personal; el Fill de Déu està assumint en la seva pròpia carn tota l'angoixa, la solitud i el sofriment de la humanitat. En aquestes hores fosques, morint a la creu, Jesús com-parteix el nostre dolor i ens revela el rostre d'un Déu compassiu, que carrega amb les nostres penes, que sofreix amb nosaltres, plora les nostres llàgrimes i roman al nostre costat amb la seva presència plena d'amor i misericòrdia.

Passar per aquesta experiència és difícil, ho testimonia diverses vegades la Sagrada Escripura; hi ha moments de foscor i de sofriment que la nostra societat fa callar, perquè precisament alguns models culturals ens volen sempre vencedors i perfectes i, per això, el límit, la fragilitat i el dolor han de ser eliminats, o confinats al silenci ensordidor de la solitud o fins i tot de la vergonya. I, en aquests moments, podem pensar instintivament que Déu també ens hagi abandonat. Però la creu de Jesús ens diu que Déu no ens abandona, que Ell continua crucificat amb nosaltres en el moment del dolor i de la soledat extrema, que Ell recull no només les nostres llàgrimes, sinó el crit del nostre sofriment que altres no escolten, un crit que Jesús va fer seu a la creu, dient "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?".

Hi ha una catequesi sobre les últimes hores de Jesús, en què Benet XVI diu que el seu sofriment es torna pregària i crit, i que això val també per a nosaltres: davant de les situacions més difícils i doloroses, quan Déu sembla absent, hem de confiar-li una vegada més les càrregues que portem al cor, fins i tot cridant-li a Ell, fins i tot protestant com Job, segurs que Ell d'alguna manera es fa present i és a prop quan aparentment calla. Però penso que no ho podem fer sols. En les hores de dolor, al-meny quan sigui possible, ens hem d'obrir a algú que ens ajudi a expressar una pregària senzilla, que ens acompanyi amb discreció sense la pressa d'explicar-nos aquest dolor, que ens agafi de la mà i ens faci sortir d'aquest crit.

Aquestes experiències també ens ofereixen un missatge a nosaltres els creients, i a tota l'Església: no hem d'espiritualitzar el dolor, reconduint-lo superficialment a la "voluntat de Déu" o a algun misteriós projecte seu, perquè això corre el risc de minimitzar aquest sofriment, de silenciar-lo, de ferir les persones. Déu no vol el sofriment, el porta amb nosaltres i ens convida a confiar en Ell de manera perseverant. Recordem allò que deia el papa Francesc: amb Déu, la vida reneix sempre.

3. Bona nit, Sant Pare. Vinc d'una família d'un barri molt humil de Barcelona. De pe-tita el meu pare va intentar matar la meva mare, i es va salvar perquè es va interposar un noi que va morir. El meu pare va ingressar a la presó, i la meva mare va entrar en el món de les drogues. Als deu anys els serveis socials es van fer càrrec de mi, i em van portar al centre de menors de Sant Josep de la Muntanya. Al principi va ser dur, ja que m'havia creat un mur per protegir-me, on no deixava entrar ningú. Però a poc a poc vaig experimentar per primera vegada l'amor de família, i el meu cor es va anar obrint. Allà em van parlar de Jesús, vaig començar a pregar i em vaig batejar. Però en la meva adolescència em vaig rebel·lar moltes vegades contra Déu. Em van convidar a un recés i allà per primera vegada vaig experimentar l'amor de Déu. Però han passat uns mesos, i encara em

costa perdonar el meu pare. I a vegades aixeco els ulls al cel i li pregunto: on eres quan era una nena? Sant Pare, com puc perdonar el meu pare, que va estar a punt de deixar-me sense mare? Com em puc reconciliar de debò amb Déu?

Gràcies pel teu testimoni i gràcies també per la pregunta sobre el perdó. És realment un signe de la gràcia de Déu que aquesta pregunta sorgeixi d'un passat tan marcat pel sofriment i que, malgrat el dolor, es tingui la valentia de preguntar com és possible perdonar a qui ens ha fet mal. Voldria dir dues coses aquí.

La primera complementa el que deia abans sobre la presència de Déu en les hores del nostre sofriment; en el fons també tu expresses aquesta pregunta respecte a la teva infància, però el context en el que han passat els fets de la teva vida ens demanen ampliar el radi d'influència de la nostra pregunta: ens hem de preguntar "on era Déu" o hem de preguntar-nos sobre l'home i sobre la humanitat, sobre com a vegades som presoners del mal fins al punt d'arribar a ser violents amb els altres, sobre com no aconseguim cultivar l'amor i respectar els altres en la seva dignitat i llibertat?

Tantes cròniques policials, encara avui, reflecteixen un clima enverinat en les relacions familiars d'abusos i d'opressions, i en particular de violència contra les dones, que sovint desemboquen lamentablement també en feminicidis. Aquesta realitat dramàtica, que té arrels antropològiques i culturals, estem cridats tots a abordar-la, sigui personalment, sigui com a societat, perquè a nosaltres ens correspon afrontar-la en totes les seves dimensions.

No podem atribuir a Déu allò que ha estat confiat a la nostra responsabilitat; no podem imaginar que Déu des de dalt respongui a les nostres necessitats de manera automàtica o impedeixi miraculosament que el mal succeeixi; Ell ens ha dotat d'intel·ligència i voluntat, ens ha donat una consciència, ens ha revestit de dignitat i de llibertat, i sobretot ha vingut a trobar-nos per indicar-nos, en el

seu Fill Jesucrist, el camí a seguir perquè la nostra vida sigui plenament humana i en la nostra societat regnin la justícia, la pau i la fraternitat. Ens ha donat el seu mateix Esperit, precisament perquè l'amor sigui la clau de totes les nostres relacions humanes. Si hi ha la violència, si triomfa l'egoisme, si fins i tot l'amor entre familiars es transforma en odi, ens hem de fer algunes preguntes a nosaltres mateixos, a les dinàmiques de la nostra societat, a la cultura de l'individualisme, a la temptació de la violència, i no a Déu.

Una segona cosa fa referència al perdó. Hem d'aprendre a mirar el perdó, medicina poderosa contra el mal que guareix les nostres ferides interiors, com una cosa que forma part d'un procés, d'un camí. El mateix Evangeli, si el llegim com un llibre d'indicacions, de manaments i de deures, corre el risc de causar-nos molt de desànim i frustració, perquè Jesús ens convida al perdó i nosaltres experimentem que no en som capaços. En canvi, no és així. El perdó sobretot l'hem d'invocar del Senyor; continuar demanant —potser durant tota la vida— que el Senyor amplii en nosaltres l'espai de l'amor precisament allà on hem estat ferits, que ens ajudi a reconciliar-nos amb nosaltres mateixos i amb aquesta part de la nostra història marcada pel sofriment, que lentament transformi el ressentiment en misericòrdia i compassió.

És un camí llarg, és un procés que requereix molta paciència, és un treball que hem de fer amb nosaltres mateixos, tant personalment com mitjançant altres itineraris d'acompanyament i també de reconciliació interior. I cal no desanimar-se: en el perdó s'avança amb petites passes. La reconciliació amb la història és gradual i, sobretot, no hem de pensar que el perdó equivalgui sempre i en tots els casos a tornar a la situació anterior o a viure una relació plena amb els qui ens han ferit, especialment quan el fet també ha estat marcat per la violència. Es pot romandre en la bona disposició del cor cap a la persona, rebutjar tota forma d'odi o de venjança, esforçar-se per reparar la relació tant com sigui possible i, potser,

pregar per ell o per ella: tot això ens ajuda a entrar cada vegada més en la dinàmica del perdó i a reconciliar-nos amb Déu i amb els altres. Som pecadors perdonats, pacificats i capaços de perdonar. Capaços de ser portadors de pau.

Homilia del Sant Pare

Estimats germans i germanes, fills i filles estimats de Déu. També nosaltres som com Nicodem, pelegrins en la nit. Aquesta icona evangèlica, sobretot, ens ofereix un missatge sobre el camí de la vida.

El nostre caminar, el nostre desitjar i tot allò que abracem i vivim quotidianament, en les alegries i en les derrotes, en les aspiracions i en els projectes, és l'expressió de la nostra recerca contínua: som captaires d'amor, tenim fam i set de veritat, busquem un significat ple que ens sostingui, ens animi i ens ajudi a comprendre el misteri de la nostra vida. Mentre avancem lentament, amb petites passes, estem cridats a dialogar amb la penombra de la nostra mateixa condició humana: ens falta la veritat completa, no coneixem en profunditat el misteri de nosaltres mateixos i el veritable rostre dels altres, no sempre aconseguim comprendre la veritat amagada de la realitat que ens envolta i dels esdeveniments que es presenten davant dels nostres ulls. Busquem una llum que il·lumini el camí.

Però Nicodem també ens parla del camí de la fe. No es tracta d'un sender paral·lel respecte al de la nostra existència, però aquests dos itineraris estan sempre entre-llaçats entre ells. Com hem proclamat en l'Evangelí, Déu ha estimat tant el món que ens ha donat el seu Fill unigènit i, en Ell, s'ha unit per sempre a la nostra carn. Ell està sempre amb el Pare i amb nosaltres; així, cada vegada que el misteri de la nostra vida s'obre a la llum d'un nou dia, en tot el que som i obrem, estem en la presència de Déu i som custodiats pel seu braç

etern: la nostra vida “està amagada en Crist amb Déu”. I, amb tot, a vegades experimentem la nit de la fe, la fatiga de creure, el cansament de l’esperit, el sentit de la desproporció davant la crida de l’Evangeli, l’amargura dels nostres fracassos i la por a no ser capaços.

Germans i germanes, Nicodem ens ensenya que aquestes nits, que acompanyen la nostra vida, el camí de la fe i la història en què vivim, són un lloc de benedicció, un espai per renéixer, unes entranyes que sempre engendren nova vida. Aquestes nits ens despullen i ens retornen a allò essencial; ens treuen les màscares humanes i religioses que utilitzem cada dia, per tal que no ens reconeguim o per donar una imatge de nosaltres diferents del que som; ens deixen al descobert, en les nostres llums i les nostres ombres, i ens retornen a la humilitat de saber-nos mirar en la veritat, més enllà de la presumpció de pensar que el nostre camí ja està complert i que avancem com si tinguéssim una llum clara sobre tota cosa, sobre tots i fins i tot sobre Déu.

Aquest “espai buit” que la nit crea, tot i que es presenta sota la forma del sofriment o de la insatisfacció, de la desil·lusió o de la incredulitat, pot ser ocasió per rebre una nova vida, per canviar i renovar-se, per “renéixer de dalt”, com diu Jesús a Nicodem. Déu, en efecte, no ha vingut a jutjar el món amb el seu pecat i la nit de la seva infidelitat, sinó que ha enviat el seu Fill per salvar-lo, per donar al món la vida eterna.

Per això, també nosaltres estem cridats a no jutjar les “nits”; ni les nits de la nostra vida, ni les de l’Església, ni les de la societat que ens envolta. En la nit, en canvi, hem de posar-nos en camí com fa Nicodem, continuar interpel·lant el Senyor, obrir-nos al vent de l’Esperit per acollir la nit ja no com el signe d’un fracàs sinó com l’inici d’una nova vida.

I pensant en el nostre camí personal, però també en les nits del nostre camí eclesial i d’Espanya, de les seves ciutats, de les seves

pobreses antigues i noves, de la seva societat i cultura, aleshores podem preguntar-nos: quines són les nits que traves-sem? Què ens suggereixen? Entrant-hi i mirant amb humilitat i sense prejudicis la realitat del que som, què estem cridats a canviar?, on hem de renovar-nos, en quina direcció volem anar, quina societat volem construir?

No deixem de buscar, de qüestionar-nos i de dialogar, amb Déu i entre nosaltres, també en el cor de la nit. Caminem junts en la fe que harmonitza la diversitat de les nostres idees i sensibilitats, per buscar la veritat que ens guia cap al bé comú, per-què aquest país sigui un espai acollidor per a tothom, on cadascú sigui respectat en la seva dignitat de persona i estimat per allò que és. Obrim-nos al do de l'Esperit, buscant el Senyor com Nicodem i aollint la llum del seu Evangeli, amb la certesa que experimentarem en nosaltres una vida nova, una presència que beneeix, un amor gratuït que ens ajudarà a passar de la nit a la llum. Perquè Déu no vol que es perdi res i ja des d'ara desitja donar-nos la vida eterna, per conduir-nos a la felicitat que no té fi.

Que el Senyor ens concedeixi, per intercessió de la Mare de Déu, obrir-nos a Ell i deixar-nos sacsejar pel vent del seu Esperit.

VISITA AL CENTRE PENITENCIARI “BRIANS 1”

SALUTACIÓ DEL SANT PARE

Centre Penitenciari “Brians 1” (Barcelona)

Dimecres, 10 de juny de 2026

Gràcies a tots pel vostre acolliment tan ple de simpatia i cordialitat!

Em sento edificat pel testimoni que ens han compartit la Montse i la Josefina. Moltes gràcies. Agraeixo també les paraules del pare Jesús, que fan palès el compromís dels capellans i els voluntaris de la pastoral penitenciarà diocesana de Sant Feliu de Llobregat.

Tot ésser humà és “digne” pel simple fet «d’haver estat volgut, creat i estimat per Déu» (cf. *Magnifica humanitas*, 52). No hi ha, doncs, cap situació que faci que el Senyor s’aparti de nosaltres la seva mirada. És una veritat consoladora que ens acompanya en tot moment i que ens recorda com el seu amor misericordiós està sempre per damunt de tot el bé o el mal que hàgim fet.

Això és vàlid, de manera particular, per a vosaltres estimats germans i germanes, que porteu el pes d’estar lluny dels vostres éssers estimats i sofriu, a més, a causa de la vostra condició actual.

Quan us vingui la temptació de sentir-vos inferiors i penseu que no val la pena seguir endavant, “alceu la vostra mirada” cap a Aquell que, a través de la presència de tantes persones, mai no deixa de mostrar-vos el seu amor i proximitat.

Encara que l’aclaparament i la tristesa marquin alguns moments del vostre camí, recordeu que els errors de la vida no determinen la identitat d’una persona. Sant Agustí, en les seves Confessions, ens comparteix el seu itinerari vital i ens en parla; si confiem en la gràcia divina i ens deixem guiar i transformar per ella, descobrim com en la nostra vida el passat no condemna el futur, sinó que ens ofereix la possibilitat de canviar les nostres decisions i eleccions.

Fem espai al Senyor en el nostre cor i busquem el seu rostre.

Deixem-nos acompanyar pel seu amor. Aferrem-nos a Ell, que ens convida contínuament a l’esperança i ens mostra un horitzó meravellós que cap barrera física ens pot impedir assolir. Avui, Ell

continua parlant-nos en allò profund de les nostres consciències per fer-nos des-cobrir que té el seu estatge enmig nostre. Només espera que li donem una oportunitat.

Benvolguts amics i amigues, us convido a seguir somiant el somni de Déu. A cadascú us dic: Déu t'estima com ets, però et somia millor! El Senyor ens permet a tots començar sempre de nou, ja que ser humà i ser cristià no consisteix en no equivocar-se sinó en créixer en la capacitat de convertir-se, penedir-se, esmenar-se i, sobretot, de reconciliar-se i de perdonar.

Us encomano de manera particular a la intercessió maternal de la Mare de Déu de la Mercè i amb tot afecte demano al Senyor que us beneeixi. Moltes gràcies.

PREGÀRIA DEL ROSARI

DISCURS DEL SANT PARE

Abadia de Santa Maria de Montserrat

Dimecres, 10 de juny de 2026

Saludo cordialment a vostra excel·lència, monsenyor Xabier Gómez García, al pare abat de Montserrat dom Manel Gasch i Huriós.

També als bisbes, sacerdots, religiosos i religioses, seminaristes i tots els fidels que participen en aquest pelegrinatge. Particularment, als nens i nenes que ens acompanyen avui. Gràcies per acollir-nos, gràcies per la vostra presència.

Estic content de poder estar als peus de la Moreneta per encomanar-li, ple de con-fiança en la seva intercessió maternal, el meu servei petrí i la missió de l'Església en el món que clama demanant justícia i pau.

Amb emoció he recordat els meus anys com a rector de la parròquia de Santa Maria de Montserrat, a Trujillo, Perú. La Moreneta sempre m'ha acompanyat. Gràcies, Catalunya, per la vostra fe.

Els murs d'aquest recinte podrien explicar-nos històries de devoció innombrables, agraïment i esperança que han contemplat al llarg dels segles al voltant de la Mare de Déu de Montserrat i també han estat testimonis de la sang vessada per amor a Jesucrist.

Així mateix en aquests murs han estat custodiades les alegries i les penes, els goigs i les llàgrimes de tants fidels, i també han escoltat les veus celestials del cant infantil de l'Escolania més antiga d'Europa.

Quan el meu predecessor, el papa Francesc, el 2023 va oferir la rosa d'or a aquesta venerada imatge, ens convidava a considerar com, durant centenars d'anys, els fidels, sense distinció, han passat per aquest santuari desgranant les denes del rosari, perquè Maria, Mare de Déu, és fonamental en la vida de tot cristià. En aquesta mateixa ocasió va assenyalar que «davant de la Mare [...] es desperten els sentiments més nobles d'una persona» (Discurs als membres de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, 7 d'octubre del 2023); efectivament, ella suscita en nosaltres conversions profundes, com la de sant Ignasi de Loiola, que en aquest lloc suggestiu, després d'una nit en pregària davant la Mare de Déu, va lliurar les seves armes de cavaller, moment que va marcar l'inici d'una vida nova al servei de Jesucrist.

Amb aquesta mateixa actitud filial, us convido a acollir avui la invitació de Maria: «Feu tot el que Ell us digui» (*Jn 2, 5*). Aquestes paraules pronunciades a Canà de Galilea contenen un veritable programa de vida cristiana, perquè Maria ens porta cap a Crist i ens

ensenya a escoltar la seva veu, obeir la seva paraula i permetre que Ell ens transformi. La voluntat de Jesús és clara: «Això us mano: que us estimeu els uns als altres» (*Jn 15, 17*). Es tracta d'un amor que té en Ell mateix la seva mesura i la seva font: «Tal com jo us he estimat» (v. 12). Per això, quan Maria ens diu: «Feu tot allò que Ell us digui», ens convida a assolir un cor reconciliat amb els criteris de l'Evangelí.

Jesús ens mostra el camí de la misericòrdia, la reconciliació, la veritat i la mansuetud. Al mateix temps, desemmascara la violència que es pot amagar en les nostres paraules i actituds: la crítica que humilia, la condemna que destrueix i l'agressivitat que divideix. Aquesta violència amagada moltes vegades es pot revestir d'armadures aparents amb què intentem protegir les nostres ferides, les nostres pors o el patiment causat per les injustícies.

Contemplem la Mare de Déu de Montserrat que ens mostra Jesús com un infant indefens reposant a la seva falda, ja que aquí hi ha la Mare, amb el seu Fill, convidant-nos a estimar-nos els uns als altres. Deposem avui als seus peus les cuirasses que han endurit a poc a poc el cor.

L'Infant Déu que Maria sosté en els seus braços, no porta armadures i serà Ell mateix qui després, despullat a la creu, s'abandonarà totalment al Pare per salvar-nos amb la força desarmada i desarmant de l'amor.

Alcem la mirada a Maria i supliquem-li que ens ajudi a revestir-nos únicament amb les armes de Déu, com ens exhorta sant Pau. «Cenyiu-vos amb la veritat, protegiu-vos amb la cuirassa de la justícia, estigueu sempre calçats, és a dir, preparats a anunciar la Bona Nova de la pau. En tot moment tingueu per escut la fe, [...] cobriu-vos el cap amb el casc de la salvació de Déu i preneu a la mà l'espasa de l'Esperit, que és la Paraula de Déu» (*Ef 6, 14-17*).

Avui, com a pelegrins a Montserrat, manifestem el desig sincer de reafirmar el nostre servei a Déu Pare que ens ha revelat Jesucrist, qui ens diu: «Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat» (Mc 9, 37).

Considerem també com la Verge Maria, a la mà dreta, sosté l'esfera del món, signe de la seva cura materna, perquè el món sencer té cabuda en el seu cor. Ella ens invita a reconèixer-nos germans i germanes, on ningú quedi exclòs i on la comunió sigui més forta que tota divisió.

Demanem a Maria, Reina de la pau, que ens ensenyi a renunciar a les paraules feridores, al judici immediat, a la murmuració i a les calúmnies. I que aprenguem a custodiar i a conrear l'amor en la família, entre els amics, en el lloc de treball, en les xarxes socials, en els debats polítics i en les comunitats cristianes, de manera que l'odi doni pas a l'esperança i la pau.

Que Maria, Mare de l'Església, ens orienti sempre cap a Jesús. Us invito a saludar-la amb aquestes paraules:

Dels catalans sempre sereu la Princesa, dels espanyols i de tot el món l'amor; digueu-nos: "Sou el meu tresor, jo soc la vostra mare, no tingueu por".

Que així sigui.

Paraules improvisades des del balcó de l'Abadia de Santa Maria de Montserrat

Germans i germanes, bon dia.

Gràcies per ser aquí. Gràcies per aquesta bonica manifestació de fe. Tots units en una sola família, amb aquesta acollida de la nostra Mare Maria, la Mare de Déu de Montserrat.

L'alegria, l'entusiasme, el profund sentit de fe que estem vivint aquests dies: primer a Madrid, ara a Barcelona, a Catalunya, després a les Canàries. Tota Espanya plena de fe, d'amor, plena d'aquest desig de lloar Déu, de donar gràcies a Déu i d'estar units.

Gràcies a Catalunya per haver rebut tantes persones d'altres països, perquè ensenya com integrar tothom en una única família.

Gràcies a la comunitat de fe, a la comunitat dels nostres germans els monjos que reben i acullen tots els pelegrins que venen a pregar a Maria, la nostra Senyora.

Gràcies a cadascú i a tots vosaltres que sou aquí aquest matí per recordar a tothom — Catalunya, a Espanya, al món— que la fe dona vida, i la fe dona esperança.

I és Maria, a qui Jesús ens va donar com a Mare des de la creu, és Maria que ens acompanya, que és expressió d'amor maternal que ens acompanyarà sempre.

Benedicció

Gràcies, gràcies a tothom.

TROBADA AMB LES REALITATS DE CARITAT I ASSISTÈNCIA DIOCESANES

DISCURS DEL SANT PARE

Església de Sant Agustí (Barcelona)

Dimecres, 10 de juny de 2026

Estimats germans i germanes, bona tarda!

Agraeixo al cardenal-arquebisbe la benvinguda cordial i les paraules que m'ha dispensat, així com també al delegat de pastoral social i als qui han compartit amb nos-altres els seus testimonis sobre les realitats de caritat i assistència diocesanes. Voldria agrair a Renzo la seva carta i les preguntes que em fa, intentaré respondre'n algunes.

La que ja vaig contestar és que no volia ser Papa, ni com a jove ni com a vell, però quan el Senyor crida cal dir sí. Abans de respondre a les preguntes només us vull dir que moltes gràcies per l'acollida i que aquí de debò em sento a casa. I gràcies per tot el que vosaltres representeu.

La raó que pensareu —òbvia, evident— és perquè és sant Agustí però, us explico que la primera vegada que vaig venir a aquesta església — no hi era aquest arquebisbe aquí al meu costat—, era el 1984, viatjava per terra des de Roma a Lleó, vaig arribar i vaig dir: mireu, a Barcelona hi ha una església de sant Agustí, anem a visitar-la. Estava tancada, avui és oberta. I que bonic és trobar una església amb una comunitat d'agustins i amb tantes persones que viuen, que lloen Déu, que troben comunitat, acolliment, integració en aquesta església i en aquesta pastoral social. Moltes gràcies a tothom, de debò.

Pel que fa a la pregunta sobre el futbol, tothom sap que ara jugo a tennis, jugava a futbol de jove, però a futbol americà, una mica més violent, però també amb els seminaristes quan era a Trujillo jugava a futbol, a la defensa, si ho voleu saber, no era un gran goleador però és quan estava primer a Roma on vaig viure la primera experiència del mundial, el 1982 que va ser aquí a Espanya. Després, al Perú amb els seminaristes seguia molt els equips locals; però també jugava amb els seminaristes, una mica d'esport fa bé per a tothom, cal buscar com, diguem-ne, conservar i estar en bona salut: cos, ment i ànima. Aleshores, això sí que ha estat part de la meva vida. Doncs el futbol també ens ajuda a recordar una cosa molt important: que la

vida no és una carrera per viure de manera solitària, és una cosa que es juga en equip i cal aprendre a córrer junts. Aleshores, en aquest sentit, un que pot ser una estrella però que mai passa la pilota, doncs no deixa que els altres entrin en el joc i probablement perdrà. I llavors, també pensant en nosaltres, i pensant en com integrar en un equip, doncs també vull reconèixer i felicitar tot el que esteu fent aquí. La segona pregunta, ja l'he contestada, però, segueixo una mica el text si no ens perdrem i acabem a quarts de nou.

Em preguntes si de petit volia ser Papa. Bé, doncs, Renzo, crec que no. Crec que no ho vaig pensar mai. Però sí que puc dir una cosa: des de petit vaig sentir el desig d'entregar la meua vida a Déu. No ho sabia encara del tot, com ni per on em portaria el Senyor. Amb el temps vaig descobrir que Jesús em cridava a seguir-lo com a sacerdot, i que aquest camí passava per l'orde de sant Agustí. Però això no val solament per a mi. Cada infant és un somni de Déu. Tu, Renzo, també ho ets. Déu desitja la felicitat de tots i vol que, des de petits i durant tota la vida, conservem un cor com el dels infants (cf. *Mt 18, 3*): capaç de confiar, ple de bondat; vol que siguem els seus amics i que no ens separem d'Ell. Per això, més important que preguntar-nos si un serà sacerdot, metge, mestre, pare de família o qualsevol altra cosa, cal preguntar-se si vols ser amic de Jesús. Perquè l'amistat amb Jesús ens dona alegria, ens fa lliures i ens ajuda a veure, pas a pas, la vocació i el camí que Déu ha pensat per a cadascú de nosaltres.

No és fàcil trobar, Renzo, la resposta a la teua pregunta sobre per què hi ha persones a qui els passen coses dolentes i, en canvi, a d'altres no. Pensar en la vida de Jesús potser ens pot ajudar. La Paraula de Déu ens diu que nostre Senyor «va passar pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable» (*Ac 10, 38*) i, no obstant això, sabem que va ser crucificat. Però aquí no va acabar la història, perquè va ressuscitar el tercer dia, i va vèncer el mal, va vèncer la mort. A través de la vida de Jesucrist, Déu

ens mostra que, encara que hi hagi sofriment, Ell mai no abandona cap dels seus fills, perquè ens té preparada una alegria eterna on ja no hi haurà tristesses ni dolor. Tinguem confiança, Jesús és amb nosaltres, ens ajuda i acompanya, i ens dona forces per travessar els moments difícils que puguem trobar en la vida.

Sobre els avis, sí, els avis són molt importants en la vida de les famílies. No s'haurien de quedar mai sols. Sovint, ells són els que cuiden els nets mentre els pares van a treballar i així, amb afecte i dedicació, ajuden els infants a conèixer l'amor a Déu i al proïsme, perquè arribin en els seus cors i un dia arribin a ser homes i dones de bé. I, com hem de correspondre a l'amor?, doncs amb amor. És el que Jesús vol que fem. Cuidar i acompanyar els nostres avis en la seva vellesa, així com ells, en el seu moment, van tenir cura de nosaltres. No permetem que la soledat i l'abandó es normalitzin en la vida dels adults grans. Això és una cosa molt trista. Tinguem el nostre cor obert a tots ells; i encara que no siguin els nostres avis, no permetem que se sentin sols ni desprotegits. Perquè, si no volem la solitud per a nosaltres, tampoc no l'hem de permetre per als altres.

Pel que fa a si hem de perdonar sempre, Jesús ens diu que sí. Un dia Pere li va preguntar: «Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? Set vegades?». I Jesús li va respondre: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set» (*Mt 18, 21-22*). I amb això Jesús va voler dir: perdona sempre. Però cal entendre bé què vol dir perdonar. Perdonar no vol dir que allò dolent va estar bé, ni deixar que algú continuï fent mal. No significa oblidar per la força, com si res no hagués passat. Perdonar significa no deixar que l'odi es converteixi en amo del nostre cor. Jesús ens demana perdonar perquè és l'única manera d'experimentar la pau de Déu i de guarir ferides espirituals. Quan perdonem imitem l'exemple de Jesús, que va perdonar els qui el crucificaven. La nostra disposició per perdonar és condició per al perdó que rebem de Déu.

Germans i germanes,

Estar aquí, en aquesta església de sant Agustí, obre el nostre cor a una veritat que el sant bisbe d'Hipona ens indica: ser cristians és abans que res, un regal, una gràcia. Fonamentats en Crist, que és la pedra viva, experimentem l'acció de l'Esperit Sant, amb la convicció que tot esforç realitzat sincerament per cooperar amb Ell a favor del proïsme serà beneït pel Pare celestial, en qui posem la nostra esperança. Com a membres del Cos místic de Crist, estem realment units al destí d'aquells a qui Déu estima i convida a participar de la seva vida.

Cridats a estimar Déu, i per amor a Ell, els nostres germans, també som enviats a sortir per trobar-nos amb tothom. El cristià, a més de ser bondadós i amable, ha de ser compassiu, estimar sense interès i buscar el bé dels altres, sabent que en cada germà i germana que sofreix hi trobem el mateix Senyor que demana i rep, que és acollit o rebutjat, estimat o menyspreat.

La caritat evangèlica, fundada en Jesucrist i alimentada pel seu amor, dona forma i identitat a la vida personal i comunitària de tot cristià. Per això cada comunitat eclesial diocesana, moguda per la caritat i instruïda per l'Esperit Sant, està cridada a apropar-se, segons les seves pròpies possibilitats i capacitats, amb discreció, delicadesa i perseverança a les ferides i les necessitats dels més petits i vulnerables per alleujar els seus sofriments i remeiar la seva pobresa. Ho fa imitant la generositat de nostre Senyor Jesucrist que, per amor a nosaltres, sent ric, es va fer pobre per enriquir-nos amb la seva gràcia i la seva salvació, i ens crida també a reconèixer-lo i socórrer-lo en els més necessitats (cf. *Mt 25, 40*).

Per això, és una alegria trobar-me aquesta tarda amb tots vosaltres que, de diferents maneres, esteu vinculats concretament a l'assistència, l'acompanyament i la promoció dels qui més ho necessiten, sobretot en els temps que ens toca viure, en què sembla que s'ha perdut el sentit de la dignitat sagrada de l'ésser humà.

M'agradaria subratllar que com a cristians estem cridats a la tasca de fer present l'amor de Déu per cada home i cada dona, en el teixit concret de la història. El llibre del Gènesi ens narra que Déu va crear «l'home a la seva imatge, el va crear a imatge de Déu; va crear l'home i la dona» (*Gn* 1, 27). Aquí hi rau la dignitat inalienable de tot ésser humà, que no depèn de les capacitats que poseeix, de les riqueses que acumula o del rol que exerceix, sinó del do que el precedeix i l'excedeix, donat per Déu com a expressió del seu amor que mai falla (cf. *Magnifica humanitas*, 50).

El Senyor, doncs, ens convida a acollir tota dona com a germana i tot home com a germà. Com a fills del mateix Pare, tota persona està constitutivament feta per a la relació; ha estat pensada i volguda per Déu per entrar en una història de comunió amb Ell, amb els altres i amb la creació (cf. *ibíd.*). Una expressió singular d'aquest anhel diví la constitueixen les realitats diocesanes de caritat i assistència de què vosaltres formeu part i que porteu endavant amb esforç i dedicació, amb la consciència que la persona humana és al centre de l'acció de l'Església (cf. *Gaudium et spes*, 24) i que la caritat és «el manament social més gran» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 1889).

Us encoratjo, units amb els vostres pastors, a continuar animant aquests aposto-lats, donant testimoni de l'Evangelí i mostrant al món la bellesa de la vida cristiana, que anticipa aquí i ara la justícia i la pau que seran plenes en el Regne de Déu. Sigueu, doncs, testimonis creïbles de l'esperança cristiana en el servei sol·lícit dels germans i les germanes que, en una condició de vida precària, marcada per la privació, la fragilitat o la marginació, a més de l'ajuda material i el sosteniment moral, necessiten Déu, la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, els seus sagraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe (cf. *Evangelii gaudium*, 200).

Poso als peus de la Mare de Déu del Bon Consell el vostre treball i la vostra entrega, perquè la seva intercessió us acompanyi i el Senyor

faci fructificar abundantament tot el bé que procureu. Que Déu us beneeixi. Moltes gràcies.

SANTA MISSA

HOMILIA DEL SANT PARE

Basílica de la Sagrada Família (Barcelona)

Dimecres, 10 de juny de 2026

«Senyor, sobirà nostre, que n'és, de gloriós, el vostre nom per tota la terra!» (*Sl* 8, 2.10). Amb la lloança d'aquest salm, tan ple de joia i sorpresa, us saludo a tots vosaltres, estimats germans i germanes. Expresso el meu agraïment a ses majestats, dono les gràcies al cardenal Joan-Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, així com als altres germans en l'episcopat i a tots els que s'uneixen a la nostra pregària: sacerdots, diaques, religiosos i religioses. Aquesta tarda de festa per a tota la ciutat de Barcelona, estenc la meva salutació agraïda a les autoritats públiques, així com als membres d'altres comunitats cristianes i d'altres religions que participen en la nostra acció de gràcies.

Avui la Basílica de la Sagrada Família ens acull en aquesta bonica ciutat, obrint les seves portes com si fossin braços que conviden cadascú en aquest altar a escoltar la Paraula de Déu. És un temple que ens constitueix en una família estimada pel Senyor, alimentada per la seva pròpia vida en l'Eucaristia. Així és com la ciutat comtal i tota Catalunya es reuneixen en aquest temple, signe també d'unitat i

de concòrdia, i aixequen la seva mirada per trobar-se amb el rostre de Déu Pare, resplendent en el seu Fill fet home, Jesucrist.

Tot donant gràcies al Senyor per la seva caritat envers nosaltres, el lloem per tot el que realitza en la nostra vida. Li donem gràcies en especial per aquesta extraordinària basílica, que el papa Benet XVI va consagrar el 2010, recordant que és signe visible del Déu invisible, i que per la seva glòria s'alcen les torres (cf. Homilia per a la consagració, 7 de novembre de 2010). En continuïtat amb la pregària del meu predecessor, en uns moments beneiré la torre més alta, la de Jesucrist.

Aquesta església és un únic edifici, compost per moltes pedres. Una casa que creix amb constància al llarg dels anys, seguint un mateix projecte. Tots nosaltres som les pedres vives d'aquesta obra, que té Crist com a fonament i cim, principi i fi. Molt més que un monument, la basílica de la Sagrada Família avui continua sent una obra en construcció, que ens recorda com la vida cristiana sempre és un camí, perquè es tracta d'un projecte que Déu duu a terme.

No habitem, doncs, una obra inacabada, sinó un temple encara en construcció. La seva imperfecció no és un defecte perquè dona testimoni d'un desig; no significa una carència, sinó que expressa una promesa que volem honrar amb coherència. La nostra gratitud aleshores es converteix en compromís, al mateix temps que cooperem en el projecte de Déu, és a dir, en la construcció a què Ell mateix ens crida. Com que som temple de l'Esperit Sant (cf. 1Co 6, 16.19), aquesta obra coincideix amb la nostra vida, que Déu concep com una obra mestra que hem de fer junts i ens crida a col·laborar amb Ell (cf. 1Co 3, 9).

Pel que fa a això, guardem en el nostre cor les paraules que el Senyor va dirigir al rei David: «Tu m'has de fer un casal per a residir-hi?» (2Sa 7, 5). Al contrari, «el Senyor t'anuncia que et farà un casal» (v. 11). Amb aquest anunci, l'Escriptura ens ensenya que no som

nosaltres els qui donem un lloc a Déu, com si fos un element d'una sèrie o part d'un tot més gran que Ell. En canvi, és Déu qui ens dona un lloc, i el lloc que ens regala és el seu propi cor: el lloc del Fill, per a nosaltres que érem estranys; el lloc de l'Estimat, per a nosaltres que som pecadors.

Aquesta voluntat seva es compleix a través de Jesús; aleshores podem comprendre el sentit del que hem escoltat a l'Evangelí, quan el Senyor diu als fariseus: «Si no creieu que “Jo soc”, morireu amb totes les vostres culpes» (*Jn 8, 24*). Paraules fortes, que no són en absolut amenaces, ni un xantatge. Són una invitació a la salvació, és a dir, una crida a la llibertat per part de Crist, que vol per a nosaltres el bé definitiu, etern. Davant l'amenaça del mal, el Senyor sempre és amb nosaltres, sempre a favor nostre. “Jo soc”: aquest és el Nom santíssim que Déu va lliurar a Moisès des de la bardissa ardent, revelant la seva fidelitat indestructible. Fet home, Ell es converteix per a nosaltres en l'Emmanuel, font de gràcia i de perdó, de salvació i de vida nova. Estimats germans, no podem creure en Jesús i promoure la guerra. No podem creure en Jesús i matar l'innocent. No podem creure en Jesús i abandonar qui sofreix, qui plora, qui fuig de la misèria.

Aquesta nit, doncs, la Creu de Crist, que corona aquesta basílica, és la Creu dels últims, que es tornen els primers, dels pecadors que es tornen sants, dels morts que ressusciten. Les tres façanes de la Sagrada Família en donen testimoni: el Primer es fa el darrer per a nosaltres en el Nadal; amb el seu sacrifici ens redimeix mitjançant la Passió; la seva mort ens dona la vida eterna fent-nos partícips de la glòria divina. En admirar la torre de Jesucrist, alcem la mirada cap a Ell, cap a Aquell que ens revela la veritat de Déu i la veritat de nosaltres mateixos. Mirant Crist podem veure el món amb ulls renovats: la torre de la creu es converteix aleshores en un estàndard de caritat, perquè Déu ens estima així, transformant un instrument de mort en signe d'esperança. En la creu de Jesús la nostra fe

aconsegueix el cim, com professa la inscripció que es troba en la base de l'agulla: "Tu solus Sanctus, Tu solus Dominus, tu solus Altissimus". Aquesta creu brilla de dia, reflectint la llum del sol i brilla de nit, il·luminant la ciutat com un far obert al Mediterrani.

Sí, la llum de Crist brilla en les tenebres, encara que les tenebres no l'hagin acollit (cf. *Jn* 1, 5.11). No obstant això, aquest rebuig no fa que falti l'amor de Déu: «Quan haureu enlairat el Fill de l'home —diu el Senyor— coneixereu que Jo soc i que no faig res pel meu compte, sinó que dic allò que el Pare m'ha ensenyat» (*Jn* 8, 28). Cal passar per la passió del Crucificat per ser il·luminats per la glòria del Ressuscitat: en efecte, des de sempre, el Pare ensenya a donar la vida i el Fill, que la rep d'Ell, la dona a tothom amb el poder de l'Esperit Sant. Heus aquí per què precisament la creu és el signe lluminós del seu amor.

És la fe que dona forma a les pedres i sentit a l'edifici que habitem junts. En la nostra pregària descobrim, per tant, el vincle originari de les coses amb Déu, creador del cel i de la terra: Ell és l'artista que ha imprès la seva esplendor en el cosmos. Creat a la seva imatge, l'home respon a l'obra de Déu amb el seu propi enginy: així és com l'artista converteix el talent en lloança i la creativitat en testimoni del mateix Creador. Com a arquitecte ardent de fe, el venerable Antoni Gaudí va concebre aquests espais amb el desig de narrar els misteris de la vida del Senyor: d'aquesta manera ens ha proposat un pelegrinatge espiritual, que porta a l'encontre amb Crist nascut, mort i ressuscitat per nosaltres. Juntament amb Gaudí, de qui commemorem el centenari de la seva mort, recordem i donem gràcies aquesta tarda a tots els promotors i benefactors, als artistes i als treballadors que cooperen en la construcció d'una obra mestra arquitectònica, que és també una catequesi eloqüent feta de pedres, colors i llum. En la saviesa, l'Església renova així la *Biblia pauperum* de les antigues catedrals, que són elles mateixes missatges d'evangelització d'una

gran riquesa. En aquest temps de la imatge, resulta encara més evident com l'art i la bellesa són canals d'evangelització eminents.

Estimats germans i germanes, la bellesa d'aquest temple ens anima a aprendre cada vegada més del nostre Mestre i Senyor l'art de viure segons el seu Evangeli. Mentre alcem la mirada cap a Ell, el Crucificat Ressuscitat, comprometem-nos a aixecar el rostre dels qui jeu en la pols (cf. 1Sa 2, 8). I així demostrem que la Sagrada Família és l'església més alta del món, no per destacar en classificacions mundanes, sinó per guiar els passos del poble de Déu que pelegrina a Catalunya, amb la creu que il·lumina el camí, com una llàntia encesa en espera del retorn de l'Espòs.

Traducció al català: Conferència Episcopal Tarraconense

[Torna als continguts](#)

opusdei.cat

www.opusdei.org